

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. Č., narozený x. x. xxxx, bytem P.,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, Odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 14. 4. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2021, č. j. PK-DSH/1791/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 4. 2. 2021, č. j. MMP/034524/21 (dále jen **rozhodnutí správního orgánu I. stupně**) byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen **zákon o silničním provozu**), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 3. 9. 2020 v čase kolem 10.10 hodin v obci Plzeň na vozovce pozemní komunikace Domažlické ulice ve směru jízdy od křižovatky s ulicí U Dráhy ke křižovatce s ulicemi Tylova, Vejprnická a Skvrňanská cca 157,2 m před označníkem trolejbusové zastávky

MHD „Škoda III. brána“ řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW 645 CI Cabrio, RZ: x, černé barvy. Tomuto vozidlu byla v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. hlídkou Policie ČR naměřena laserovým rychloměrem LaserCam4 č. LE0665 rychlost jízdy 85 km/hod., po započtení možné odchylky měření 3 km/hod. u rychlostí do 100 km/hod. rychlost jízdy nejméně 82 km/hod.; žalobce měl tedy překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 32 km/hod (dále jen **předmětný přestupek**). Za uvedený přestupek byly žalobci uloženy správní tresty: pokuta ve výši 4 200 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce (z důvodu opakovaného spáchání přestupku v posledních po sobě jdoucích 12 měsících; viz. přestupek ze dne 26. 8. 2020 řešený v příkazním řízení na místě – příkazový blok č. S 2912451) a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné blanketní odvolání označené jako odpor, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Žalovaný tudíž přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu, nicméně neshledal žádný nedostatek či vadu řízení, a proto žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 19. 3. 2021, č. j. PK-DSH/1791/21, dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě předně namítal nezákonný a nepřezkoumatelný způsob uložení správních trestů, když správní orgán nehodnotil všechna zákonem taxativně stanovená kritéria. Odůvodnění uložených trestů považoval žalobce za rozporná s § 37, § 38, § 39, § 40, § 41, § 43 a § 44 zákona č. 250/2016 SB., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen **zákon o odpovědnosti za přestupky**). Dále žalobce v tomto směru namítal, že nelze seznat, jaké skutečnosti podřadil správní orgán pod jednotlivá kritéria a jaké závěry z nich vyvodil. Žalobce konstatoval, že výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Mezi základní principy správního rozhodování přitom patří i dostatečné odůvodnění správního rozhodnutí. Správní orgán byl povinen se při ukládání pokuty zabývat podrobně všemi kritérii, které zákon stanoví a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému z nich a jakým způsobem přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto kritérium na výši správního trestu. Obecné a nekonkrétní odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je proto nepřijatelné, neboť požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí, resp. jeho přesvědčivost, nesplnilo.
4. Další pochybení správního orgánu spatřoval žalobce v hodnocení překročení nejvyšší povolené rychlosti jako přitěžující okolnosti, tedy skutečnost, že ke spáchání přestupku vůbec došlo. Uvedený postup správního orgánu považoval za porušení zásady zákazu dvojího přičítání.
5. Správní orgán I. stupně měl dále nesprávně zvýšit žalobci správní trest pokuty nad spodní hranici stanoveného rozpětí s odůvodněním, že trest byl zvýšen z důvodu opakujícího se shodného přestupku v jednom kalendářním roce. Tento důvod však nemohl dle žalobce vést k zvýšení spodní hranice zákonem stanoveného rozpětí, když tato okolnost byla již důvodem pro uložení správního trestu pokuty a zároveň také zákazu činnosti (ustanovení

§ 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu).

6. Dále žalobce upozornil na ustanovení § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky, kdy se správní orgán I. stupně s těmito osobními poměry nezabýval, v čemž spatřoval žalobce pochybení správního orgánu I. stupně, neboť ten byl povinen je zjistit, přičemž ten žádný úkon směřující ke zjištění předmětných skutečností neučinil. Přitom platí, že při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.
7. Žalobce jako další v řadě namítal neprokázání skutečné hustoty provozu, nýbrž její dovození z mapy. Správní orgán dle žalobce tudíž nezjistil skutkový stav věci, o kterém nepanují důvodné pochybnosti, a přihlédl jako k přítěžující okolnosti k něčemu, co ve správním řízení nebylo prokázáno. K tomu žalobce ještě dodal, že na snímku z měření rychlosti se nacházelo pouze jediné vozidlo a nebylo možné z ničeho dovodit, že by v daném čase a místě byla „nezanedbatelná hustota provozu“.
8. Nepřezkoumatelnost uložených trestů dále spatřoval žalobce v jejich nelogickém poměru, kdy byl uložen trest pokuty v horní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby, zatímco zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel uložen na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby. Za nejasné považoval žalobce to, jak mohly vést polehčující okolnosti k již uvedenému uložení zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby a zároveň k uložení pokuty blízko horní hranici zákonného rozpětí. Současně považoval takto uložené tresty za vnitřně rozporné.
9. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě dne 13. 5. 2021 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s argumenty uvedenými v žalobě, neboť měly být správní tresty žalobci uloženy v souladu se zákonem a v adekvátní výměře. Rovněž považoval jejich uložení za dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné. Žalovaný také v tomto směru uvedl veškeré skutečnosti, které vzal při určení výše v potaz, a to bez rozdílu, zda se jednalo o skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce či žalobcův neprospěch. Rovněž se žalovaný nedomníval, že by on nebo správní orgán I. stupně postupovaly v rozporu s žalobcem citovanou judikaturou. Dále pak žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně při stanovení výměry správních trestů hodnotil polehčující okolnosti (nedošlo k nevratným následkům) i přítěžující okolnosti (překročení rychlosti v rámci skutkové podstaty v horní polovině rozpětí - o 12 km/hod., místo a čas spáchání předmětného přestupku, hustotu provozu, recidiva u přestupku) a řádně též odůvodnil, z jakých důvodů přistoupil k uložení vyšší výměry správního trestu pokuty (tento byl uložen v horní polovině zákonného rozpětí), zatímco ponechal správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na samé spodní hranici. Žalovaný k tomuto uvedl, že pokud by žalobci byl uložen správní trest pokuty v nižší výměře, pak by tento správní trest zcela zjevně nesplnil svůj účel, a to s ohledem na

hodnocení osoby pachatele přestupku. Skutečnost, že byl žalobci uložen správní trest zákazu činnosti na samém minimu považoval žalovaný za velmi liberální přístup, kdy uložení vyšší výměry by sice mohlo být objektivně s ohledem na přitěžující okolnosti oprávněné, avšak v odvolacím řízení nebylo možné tento správní trest v neprospěch žalobce jakkoli navyšovat.

11. S námitkou žalobce stran dvojího přičítání, zvýšení správní pokuty pro spáchání téhož přestupku v jednom roce a absence hodnocení sociální situace žalobce žalovaný nesouhlasil. K tomuto žalovaný uvedl, že přihlédnutí k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v rámci dané skutkové podstaty o 12 km/hod. neznamena, že došlo k dvojímu přičítání při ukládání správních trestů. Naopak bylo toliko zohledněno, jakou měrou byla nejvyšší dovolená rychlost v rámci dané skutkové podstaty překročena. Za nezákonné nepovažoval žalovaný ani to, když správní orgán I. stupně přihlédl při navýšení výměry správního trestu pokuty též k opakování spáchání téhož přestupku v době po sobě jdoucích dvanácti měsících a spáchání dalších přestupků v průběhu posledních třech let. Naopak považoval za neadekvátní, aby u přestupku spáchaného v posledních dvanácti měsících, nemohlo být u nově projednaného přestupku přihlédnuto nad rámec uložení správního trestu zákazu činnosti též k této přitěžující okolnosti při ukládání správního trestu pokuty a tuto tak navýšit, neboť jen stěží by bylo možno považovat za přiměřený, jak již bylo výše vysvětleno, správní trest pokuty v nižší výměře. K námitce žalobce ohledně nezohlednění jeho osobních poměrů a sociální situace žalovaný uvedl, že se sice ztotožňuje s tím, že správní orgán I. stupně je povinen se zabývat zmíněnými skutečnostmi pokud jsou uvedeny a případně adekvátně doloženy, avšak nedomníval se, že by v nyní posuzovaném případě jakkoli správní orgán I. stupně pochybil, neboť žalobci v oznámení o pokračování v řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 3. 2. 2021 (písemnost č. j. MMP/013362/21 ze dne 14. 1. 2021) poskytl možnost se k osobním poměrům vyjádřit a doložit své osobní a majetkové poměry a poučil jej o následcích, jaké nastanou, pokud tak neučiní (nebude možné k těmto přihlédnout při stanovení výměry správních trestů). Přes toto poučení pak žalobce k tomuto žádné své vyjádření neuplatnil a své majetkové ani osobní poměry za účelem posouzení při ukládání správních trestů nedoložil. K tomu žalovaný poznamenal, že jen stěží mohl správní orgán I. stupně bez součinnosti žalobce zjistit osobní poměry a sociální situaci. Tvzení žalobce, že se toto nesnažil správní orgán I. stupně zjišťovat, a tak pochybil, považoval žalovaný za nedůvodné.
12. Ke skupině námitky stran hustoty provozu žalovaný uvedl, že z mapového náhledu obsaženého ve spisové dokumentaci je zřejmé, že předmětná komunikace, na níž došlo ke spáchání předmětného přestupku, je páteří komunikací v obci Plzeň (centrum až okraj obce), kdy tato spojuje město s dálnicí D5. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně o tom, že se jednalo o komunikaci s minimálně nezanedbatelnou frekventovaností a že v daném případě nebylo zapotřebí dalšího dokazování. Skutečnost, že na snímku z měření rychlosti je viditelné toliko jedno vozidlo (které zabírá skoro celý snímek) neznamena, že se na dané komunikaci v rozhodnou dobu nenacházela jiná vozidla či jiní účastníci silničního provozu.
13. K námitce vnitřní rozpornosti výše uložených trestů žalovaný uvedl, že již výše zabýval tím, z jakých důvodů byly uloženy jednotlivé správní tresty žalobci v odlišných výměrách (pokuta v horní polovině zákonného rozpětí a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na samé spodní hranici zákonem stanovené výměry), kdy na tuto svou argumentaci odkázal. Žalovaný nepovažoval za pravdivé ani tvrzení žalobce, že by rozdíl

ve výměrách správních trestů správní orgán I. stupně nikterak neodůvodnil. Současně nesouhlasil s tím, že by byla pokuta uložena na horní hranici sazby.

14. Žalovaný i nadále setrval na závěrech učiněných v napadeném rozhodnutí a v podrobnostech na něj odkázal, stejně jako na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

15. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupem dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen **s.ř.s.**), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba je nedůvodná.
18. Dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.*“
19. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.*“
20. Dle § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu „*Zákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.*“
21. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Z úředního záznamu Policie ČR a z Oznámení (předání) přestupku Policií ČR Magistrátu města Plzně, odboru správních činností ze dne 25. 9. 2020 vyplývá, že je žalobce podezřelý z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu za porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 téhož zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 3. 9. 2020 v čase kolem 10.10 hodin v obci Plzeň na vozovce pozemní komunikace Domažlické ulice ve směru jízdy od křižovatky s ulicí U Dráhy ke křižovatce s ulicemi Tylova, Vejprnická a Skvrňanská cca 157,2 m před označníkem trolejbusové zastávky MHD „Škoda III. brána“ řídil motorové vozidlo tov. zn. BMW 645 CI Cabrio, RZ: X, černé barvy. Tomuto vozidlu byla v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., hlídkou Policie ČR naměřena laserovým rychloměrem LaserCam4 č. LE0665 rychlost jízdy 85 km/hod., po započtení možné

odchylky měření 3 km/hod. u rychlostí do 100 km/hod. rychlost jízdy nejméně 82 km/hod.; žalobce měl tedy překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 32 km/hod. Žalobce se při oznámení (předání) přestupku odmítl vyjádřit i podepsat. Nicméně tato zjištění nyní v žalobě žalobce nijak nerozporuje.

22. První okruh žalobních námitek se týkal tvrzeného porušení zásady dvojího přičítání jednak ve vztahu k přihlídnutí k míře překročení povolené rychlosti a jednak v tvrzeném zvýšení trestu pokuty pro opakování shodného přestupku v jednom kalendářním roce.
23. V první části této námitky nepovažoval soud za porušení zákazu dvojího přičítání, když žalobci správní orgán I. stupně kladl k tíži překročení rychlosti o 32 km/h, respektive míru překročující základní znak skutkové podstaty (o 20 a více km/h) tj. o 12 km/h, neboť se jedná o výrazné překročení dovolené rychlosti a míru překročení je možné při ukládání sankce zohlednit, stejně jako okolnost, že při velkém překročení rychlosti se také významně prodlužuje brzdná dráha.
24. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105 „Zásadu zákazu dvojího přičítání nelze aplikovat na skutkové podstaty správních deliktů, u nichž pojmově nelze rozlišovat určitou minimální (základní, typovou) intenzitu, nezbytnou pro naplnění zákonných znaků dané skutkové podstaty, a zbývající (vyšší, kvalifikovanou) intenzitu, kterou by bylo možno zohlednit jako okolnost přitěžující či polehčující při určení konkrétní výše pokuty.“
25. Soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2020 č. j. 9 As 332/2019 – 34, kde se jednalo téměř o obdobnou problematiku „[24] Rovněž není pravdou, že by došlo k dvojímu přičítání, když správní orgán I. stupně hodnotil jako přitěžující okolnost skutečnost, že byla výrazně překročena nejvyšší povolená rychlost. V rozsudku č. j. 3 As 281/2017 - 47, na nějž stěžovatel odkazuje, totiž šlo o situaci, kdy byla podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu překročena rychlost o více než 50 km/hod., přičemž skutečné překročení rychlosti činilo 53 km/hod. Vyšší překročení rychlosti tak nebylo možné hodnotit znovu, resp. překročení rychlosti o 3 km/hod. oproti zákonnému předpokladu nebylo možné přičítat řidiči k tíži. V nyní projednávané věci se však podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu přestupku dopouští ten, kdo překročí nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o více než 30 km/hod. Stěžovatel nejvyšší povolenou rychlost přestoupil o 44 km/hod., tudíž správní orgán I. stupně mohl hodnotit jako přitěžující okolnost, že tuto rychlost předvídanou v § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 překročil ještě o dalších 14 km/hod.“ či ze dne ze dne 29. 9. 2020, č. j. 10 As 149/2019 – 43 [11].
26. Ve druhé části této námitky neshledal soud důvod pro jiný závěr, než v první části. Žalobce spáchal předmětný přestupek dne 3. 9. 2020, přičemž k aplikaci § 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu došlo na základě příkazového bloku ze dne 26. 8. 2020, č. S 2912451. Správní orgán I. stupně však doslova uvedl, že „kromě přestupku ze dne 26. 8. 2020 má v posuzovaném období tři let před spácháním projednávaného přestupku ještě další dva záznamy, z toho jeden o totožném přestupku a to ze dne 26. 8. 2019.“ Druhým z oněch zmiňovaných je přestupek ze dne 21. 4. 2018, který rovněž spadá do tříleté doby, jež je hodnocena. Správní orgány obou stupňů, tedy správně hodnotily k tíži žalobce skutečnost, že se opakovaně dopustil přestupku v dopravě i téže skutkové podstaty, neboť i bez přestupku ze dne 26. 8. 2020 podává karta řidiče dostatečný obrázek pro to, aby bylo zřejmé, že předešlé správní tresty nebyly dostatečné, a proto přistoupil správní orgán I. stupně k trestu přísnějšímu, tj. uložil pokutu v horní polovině sazby.

27. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitku žalobce nedůvodnou, neboť jak vyplývá z výše uvedené argumentace, v případě žalobce nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, a to ani v jednom ze dvou žalobcem předestřených případů.
28. Dále žalobce nesouhlasil s hodnocením hustoty dopravy jako přítěžující okolnosti správním orgánem I. stupně. K předmětnému přestupku došlo v čase kolem 10.10 hodin v obci Plzeň na vozovce pozemní komunikace Domažlické ulice ve směru jízdy od křižovatky s ulicí U Dráhy ke křižovatce s ulicemi Tylova, Vejprnická a Skvrňanská cca 157,2 m před označníkem trolejbusové zastávky MHD „Škoda III. brána. Uvedené správní orgán I. stupně doplnil mapovým náhledem z internetu. Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, spatřoval přítěžující okolnost v tomto směru především v tom, že byl spáchán předmětný přestupek v pracovní den v dopoledních hodinách, a to v lokalitě, která patří mezi nejvytíženější místa v Plzni. Důvodem pro takový závěr spatřoval správní orgán I. stupně tedy především v tom, že daný úsek spojuje centrum města s jeho okrajem a je přímo napojen na dálnici D5. Z uvedeného správní orgán I. stupně dovodil minimálně nezanedbatelné množství účastníků provozu. S těmito závěry správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného se ztotožňuje i soud. Daný úsek je skutečně nedaleko centra města, kudy denně projede vysoký počet vozidel (ale např. i cyklistů); stejně tak je tato část komunikace často využívána jako spojnice s dálnicí či cesta do průmyslové zóny nebo právě jako cesta do centra z těchto lokalit. Dále nelze ignorovat výskyt trolejbusové zastávky v měřeném úseku, upozorňující na potenciálně vyšší výskyt chodců v daných místech. Ačkoliv lze souhlasit s žalobcem, že na pořízeném snímku z měření není vidno žádné jiné vozidlo, připomíná soud, že je tomu tak z důvodu zaměření měřicího zařízení především na měřené vozidlo žalobce, kdy je na snímku zachycen pouze velmi úzký záběr měřeného vozidla a jeho okolí. Nicméně, ve správním spise na čl. 9 je zachycen snímek odstaveného vozidla žalobce, který zachycuje i část komunikace ve směru jízdy žalobce. Z tohoto snímku poté jasně plyne, že není pochyb o nezanedbatelném provozu v daném místě a čase, neboť snímek sám zachycuje minimálně tři vozidla (trolejbus, vozidlo větších rozměrů projíždějící vedle vozidla žalobce a blíže nerozeznatelné vozidlo vedle trolejbusu). Ačkoliv tedy správní orgány vycházely zejména z mapového náhledu, veškeré další podklady obsažené ve spise tyto závěry o nezanedbatelném provozu v daném místě a čase dokládají a prokazují tvrzení správního orgánu I. stupně v tomto směru. Soud tudíž neshledal tuto námitku důvodnou.
29. Žalobce také vytýkal správním orgánům absenci zájmu o sociální situaci a osobní poměry žalobce pro rozhodnutí o výši pokuty. K této problematice lze obecně odkázat na názor vyjádřený v literatuře, který uvádí *„Problém správního orgánu při zjišťování majetkových poměrů pachatele tkví v tom, že přestupkový zákon nestanovuje povinnost součinnosti třetím osobám (naproti tomu § 8 tr. Řádu takovou povinnost stanovuje), které mohou mít informace o majetkových poměrech pachatele. Správní orgán s ohledem na zásadu legality pak ani nemůže požadovat po bankovních institucích či zaměstnavateli pachatele součinnost a informace ohledně majetkových poměrů pachatele. Správní orgán tedy bude nucen vycházet toliko z dokladů majetkových poměrů ze strany pachatele, případně je možné, aby z jemu dostupných informací majetkové poměry odhadl. Každopádně pokud správní orgán hodlá majetkové poměry zohledňovat, pak posouzení majetkových poměrů či úvahy při jejich odhadování musí být součástí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.“* [komentář k § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky - BOHADLO, David. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN

978-80-7598-052-6.]. Stejně tak lze odkázat na judikaturu NSS, konkrétně rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133 „*Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.*“

30. Z výše uvedeného poté jasně plyne omezená možnost správního orgánu informace v tomto směru získat, a proto se především spoléhá na to, že je to právě pachatel přestupku (žalobce), kdo má zájem na tom, aby byly tyto skutečnosti vzaty v potaz. Jelikož tedy správní orgán I. stupně v – Oznámení o pokračování v řízení o přestupku ze dne 14. 1. 2021 – upozornil žalobce na tuto skutečnost a s tím spojené následky, kdy se dále žalobce nedostavil bez řádné omluvy na ústní jednání konané dne 3. 2. 2021, považuje soud postup správního orgánu I. stupně v tomto směru za dostatečný a v souladu se zákonem. Nutno také podotknout, že žalobce mohl poté svoje osobní poměry dále uplatnit v podaném odporu ze dne 13. 1. 2021 či podaném odvolání. Žalobce tak však neučinil a vždy svá podání ponechal bez odůvodnění, tj. blanketní. Dle soudu nelze odhlédnout ani od té skutečnosti, že ani nyní v řízení o žalobě neuvedl žalobce žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho sociální situace nebo osobních poměrů, které by vedly soud k tomu, aby se mohl domnívat, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši k osobním poměrům žalobce. Jelikož tedy nebyly tyto skutečnosti správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému známy, nepřihlíželi k nim a postupovali v intencích výše citovaného rozsudku NSS.
31. K samotnému odůvodnění výše uložené sankce pokuty a délky zákazu řízení soud odkazuje na str. 6-8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a str. 7-8 napadeného rozhodnutí. Co se týče výměry výše uložení správního trestu, odkazuje na tomto místě soud na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008-60 „*Nejvyšší správní soud v dané souvislosti předesílá, že ukládání sankcí za správní delikty (přestupky a jiné správní delikty), a tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda toto volné uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).*“ či ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005-66 „*Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že soud se musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce vyjadřuje, že druh, kombinace a intenzita sankcí musí být v konkrétním případě stanoveny tak, aby odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem případu.*“
32. Z výše uvedeného poté jasně plyne, že určení výše sankce, a v případě uložení více sankcí různého druhu, je určení poměru mezi nimi zcela na správním uvážení správního orgánu, přičemž soud může pouze přezkoumat tu skutečnost, zda nedošlo k jeho zneužití ze strany správního orgánu. Současně musí být uložení správního trestu individualizované. V daném případě byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 200 Kč, což je s ohledem na rozmezí sazby (2 500 až 5 000 Kč) hodnoceno jako v horní polovině sazby, přičemž zákaz řízení motorových vozidel byl uložen na samé dolní hranici sazby v délce trvání 1 měsíce (sazba 1-6 měsíců). Jak vyplývá ve shora uvedeném, správnímu orgánu nebrání nic v tom, aby došlo k takovému pomyslnému nepoměru mezi dvěma uloženými sankcemi, kdy jedna (pokuta)

je uložena spíše v horní polovině své sazby, zatímco druhá (eventuálně i třetí a každá další) je uložena na opačném konci sazby, tj. spíše při dolní hranici sazby či úplně na její samé dolní hranici. Podstatné v takovém případě zůstává, aby takto uložené sankce byly co do odůvodnění přezkoumatelné, jejich výše individualizovaná a odpovídající okolnostem případu. V daném případě byly především zohledněny v neprospěch žalobce tyto okolnosti – míra překročení rychlosti, opakované dopouštění se přestupků v dopravě, místo a čas spáchání přestupku; naopak ve prospěch žalobce byla hodnocena okolnost absence kolizní situace s nevratnými následky. Z dané situace nebylo pochyb, že v případě žalobce je uložení sankce pokuty v nižší polovině sazby nedostatečné, a proto správní orgán I. stupně dle názoru soudu správně přistoupil ke stanovení pokuty ve výši 4 200 Kč, kdy neuložil pokutu na samé horní hranici sazby, nýbrž ponechal i znatelnou rezervu (800 Kč) k samotné horní hranici sazby. Jelikož správní orgán I. stupně nemohl dle § 125c odst. 9 silničního zákona upustit od uložení správního trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, měl povinnost rozhodnout i o výměře tohoto trestu, kdy jej nakonec uložil v délce trvání 1 měsíce, tj. na samé dolní hranici sazby. Jak uvedl ve vyjádření k žalobě žalovaný, takový postup správního orgánu I. stupně lze označit za velice benevolentní, nicméně zcela v rámci jeho pravomoci. Pokud správní orgán I. stupně shledal takovýto trest dostatečným k potrestání žalobce, přičemž své rozhodnutí v tomto směru dostatečně zdůvodnil, nemohl žalovaný, ani nyní soud, rozhodnout způsobem, kterým by zavázal žalovaného k „vyrovnání“ uložených správních trestů, neboť by takovým postupem mohlo dojít k porušení zásady *reformatio in peus* (zákaz rozhodnutí k horšímu). Současně soud podotýká, že správním orgánem uložený peněžitý trest shledává přiměřeným, tudíž v případě vybalancování obou správních trestů by s nejvyšší pravděpodobností došlo spíše ke zpřísnění trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, což považuje soud za mnohem přísnější trest, než je pokuta. V důsledku toho má soud za to, že v případě žalobce bylo rozhodnuto spíše v jeho prospěch, pomine-li se fakt, že byl žalobce trestán. Současně soud nesouhlasí ani s tvrzením stran vnitřní rozpornosti takto uložených sankcí.

33. V souvislosti s tím soud konstatuje, že odůvodnění správního orgánu I. stupně stran výše uloženého trestu považuje za přezkoumatelné. Současně považuje za přezkoumatelné i rozhodnutí žalovaného, které provedlo přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze v obecné rovině, neboť žalobce v odvolání neuvedl žádné odvolací námitky. K uvedenému soud dále podotýká, že žalobce nyní v žalobě namítá nedostatečné zdůvodnění výše uloženého trestu a nezohlednění všech faktorů, a to především ve vztahu k výčtu jím shledaných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Takto žalobcem použitá argumentace je toliko obecná, že neumožňuje soudu podrobně a individualizovaně přezkoumat rozhodnutí v tomto směru. V podané žalobě rovněž žalobce neuvedl, v čem přesně měly správní orgány chybovat, co konkrétně měly přehlédnout či opomenout. Jelikož ani žalobce není schopen uvést, v čem přesně spatřuje pochybení správních orgánů (mimo již výše vypořádané), považuje soud obě rozhodnutí správních orgánů v tomto směru za přezkoumatelná, neboť obsahují veškeré okolnosti, ať svědčící ve prospěch žalobce nebo v jeho neprospěch, které byly v průběhu řízení zjištěny. Nutno podotknout, že správní orgán I. stupně za tímto účelem zjistil stav věci dostatečným způsobem a především mohl potom žalobce tyto své námitky uplatnit již v odvolání, kde však zůstal pasivní a přistupoval k ochraně svých práv laxe, když se bránil toliko blanketními opravnými prostředky.
34. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.r.s., neboť

shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**). Především poté neshledal soud žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků a současně považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak žalovaného za správná a přezkoumatelná, neboť z jejich odůvodnění jasně, srozumitelně a přehledně plyne, jak a proč uložily žalobci ten který správní trest, stejně jako řádně odůvodnili jeho výši, když přihlédli ke všem v řízení zjištěným okolnostem případu.

VI.

Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. 8. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně